

изменений стратегии высшего образования. В статье рассматриваются особенности использования основных дидактических принципов в процессе формирования профессиональной компетентности будущих филологов.

Ключевые слова: деятельностный подход, профессиональная компетентность, принцип активности, принцип сознания, принцип научности, принцип преемственности, принцип систематичности, принцип доступности.

Summary

S.S.Danylyuk

Formation of Future Philologists' Professional Competence in the Aspect of Activity Approach

The article deals with the highlighting of the formation of future philologists' professional competence in the light of an axiological approach. The usage of this approach in the process of formation of the professional competence of students of linguistic specialties is conditioned by the need of modernization of education and development of new strategies of its development as well as implementation of changes in the strategies of higher education. Peculiarities of basic teaching principles in shaping future philologists' professional competence are studied in the article.

Key words: activity approach, professional competence, principle of activity, consciousness principle, science principle, continuity principle, systematicity principle, intelligibility principle.

Дата надходження статті: „30” грудня 2011 р.

УДК 37.042 (045)

І.М.ДАРМАНСЬКА,

кандидат педагогічних наук, доцент

(м.Хмельницький)

Управління освітою: історичний дискурс

У статті описано історичні періоди розвитку освітянської сфери, що характеризувались існуванням певних інституцій, які відігравали роль організаторів освіти і здійснювали керівництво цим процесом у державі в цілому та окремих її адміністративно-територіальних одиницях.

Ключові слова: управління, сфера освіти, органи управління освітою.

Постановка проблеми у загальному вигляді... Перед фактом численних проблем, які ставить перед нами майбутнє, освіта є необхідною умовою для того, щоб дати людству можливість рухатись уперед до ідеалів миру, свободи та соціальної справедливості [2]. Саме так розпочався звіт Комісії у справах освіти ЮНЕСКО, яку очолив Жак Делор, міністр економіки Франції в I половині 90-х років, який в кінці тисячоліття очолив комісію по справах освіти ЮНЕСКО. В доповіді підкреслюється вирішальна роль освіти у справі розвитку особистості протягом усього її життя, а відтак і розвитку всього суспільства.

Саме ці ідеї пронизують документи Болонського процесу, спрямовані на зближення змістовної сутності освітніх просторів держав. Разом з тим, вони застерігають від процесу уніфікації в цій важливій для життєдіяльності людства галузі. В Україні здійснюється процес формування національного законодавства в галузі освіти, яке проходить паралельно із узгодженням його сутності із змістом аналогічного законодавства передових країн Європейської спільноти.

В Україні, як вже зазначено вище, активно проходить процес формування національного законодавства, що охоплює всі сфери життєдіяльності її громадян. Цей процес також базується на використанні світового та Європейського досвіду правової політики. Проблеми змісту вищої освіти зараз є об'єктом загостреної уваги науковців, викладачів, громадськості. На сьогодні актуальним є реформування освіти, що передбачає створення різних можливостей для задоволення освітніх проблем громадськості, забезпечення професійної підготовки фахівців.

Аналіз досліджень і публікацій... Питанням управління освітою та процесам становлення управлінських кадрів приділяли увагу такі вчені, як В.І.Бондар, Г.В.Єльнікова, М.М.Дарманський, Ю.А.Конаржевський, Н.В.Кузьміна, В.І.Луговий, В.І.Маслов, В.С.Пікельна, Р.Х.Шакуров та ін.

Формування цілей статті... Метою статті є аналіз особливостей виникнення і становлення органів управління освітою, а також виокремлення суб'єктів управлінської діяльності освітянської сфери в різні історичні періоди.

Виклад основного матеріалу... Ретроспективний огляд організації управління освітою визначає суб'єкти, що здійснювали ієрархічне керівництво в певний історичний період. До них ми відносимо церкви та монастирі, княжі двори і гетьманські уряди, цехові організації міських ремісників, селянські

общини, братства, університети, відділи народної освіти губернських земських управ, шкільні відділення міських управ, інституції Центральної Ради та Директорії по управлінню освітою в часи української революції, відділи народної освіти виконавчих комітетів губернських Рад, відділи народної освіти повітових революційних комітетів, волосні революційні комітети, відділи народної освіти повітових і волосних виконавчих комітетів Рад робітничих, селянських і червоноармійських депутатів, відділи народної освіти виконавчих комітетів районних, міських і обласних Рад депутатів трудящих, відділи освіти районних державних адміністрацій, відділи освіти виконавчих комітетів міських рад, управління освіти обласних державних адміністрацій. Названі нами інституції виступають суб'єктами регіонального управління освітою, що є видом соціального управління, наділені забезпеченням збереження структури освіти, підтриманням режиму її діяльності і реалізацією її програм.

Якщо проаналізувати в історичному ретроспективному аспекті систему освіти, то можна стверджувати, що започаткувала школу православна Церква. Церква в Київській Русі виконувала не тільки духовну функцію, а й цілий ряд функцій світського характеру, в тому числі функцію організатора освітнього процесу.

Однозначної думки про організацію освіти та шкільної справи в Київській Русі немає. Деякі історики (наприклад, В.Татищев) стверджують, що досить високий рівень тодішньої освіти завдячує піклуванню про неї руських князів [8, с.32]. Перші літописні відомості про піклування руських князів справами освіти пов'язують із іменем Володимира Великого та належать до часів хрещення України – Русі. У Лаврентіївському списку літопису Нестора від 988 року зазначено, що Володимир Великий ставив завдання спеціально відловлювати і забирати від матерів їхні „чада” та віддавати їх на „ученє книжное”, не зважаючи на те, що ще не утверджені у вірі їхні матері плачуть за ними, як за загнаними [5, с.66].

У всіх літописних та інших матеріалах, що стосуються освітньої справи за Володимира Великого і його наступників, немає жодної згадки про заснування чи існування „училищ”, а мова йде про учителів, про „книжное ученє”, про відбирання дітей у знатних осіб – старост, священиків – про обов'язок священиків „учити людей”. Роль князів в освітній справі часів Київської Русі носила роз'яснюючо-мобілізаційний характер. Практичні справи організації діяльності шкіл здійснювались церквою. Духовенство вважало своїм обов'язком поширювати освіту серед парафіян, правильно організовувати школи. Ф.Леонтович стверджує, що „кожна парафія повинна була мати школу... шкільна повинність стосовно до окремих осіб мала такий самий індивідуально-умовний характер, як і інша канонічна повинність кожного християнина” [4, с.25].

С.Сірополко пише, що „немає жодної змоги, зрозуміла річ, визначити певним чином кількість шкіл та учнів у них. Одне можна сказати, що у Київській Русі перед татарською навалою налічувалося 15 єпархій, що монастирів була значна кількість, – в самому Києві в той час було 14, – а церков ще того більше. Можна думати, що кожна Єпископська катедра, монастир і церква в Київській Русі тісно сполучалася зі школою” [8, с.36]. М.Погодін вважає, що кожна нова єпархія ставала так би мовити шкільною округою, новий монастир – гімназією, а нова школа – народною школою [6, с.11].

За часів Київської Русі школи були 1-річними, 2-річними, 4-річними. 1-річні школи існували при церквах, 2-річні при монастирях і 4-річні при єпархіях. Не можна було поступати в наступний клас без відповідної освіти і мірилом знань виступала церковна література.

Основою для запровадження грамоти, вивчення Святого Письма і богословних книг у слов'янському світі, в тому числі в Київській Русі, була місіонерська праця святих братів Кирила і Мефодія. Вони були синами знатних батьків у місті Солуні, в Македонії, їхній батько Лев був високим урядовим посадовцем. У Солуні проживало багато слов'ян – звідси їхнє знання слов'янської мови. Обидва здобули відповідну освіту. Молодший Кирило (до чернецтва Костянтин), навчався в Царгороді у придворній школі разом із царським сином Михайлом. Старший, Мефодій, служив у війську, але після смерті батька покинув службу і постригся у ченці в монастирі на горі Олімп. Костянтин, здобувши освіту під керівництвом Константинопольського патріарха Фотія, прозваного філософом, був висвячений на священика і став бібліотекарем при церкві святої Софії в Царгороді. У 858 році послі від козаків просили імператора прислати їм учених проповідників. Імператор Михаїл III і патріарх Фотій направили братів Костянтина і Мефодія. Це була їхня перша апостольсько-місіонерська подорож до козаків (між гирлами річок Дону і Волги), що підготувала їх до апостольських трудів серед слов'ян.

Ще перед цією подорожжю солунські брати взялися за переклад Святого Письма і богослужбових книг на слов'янську мову з грецької, створили слов'янську азбуку, поклавши в її основу азбуку грецьку, а деякі літери взяли з азбук східних народів. У 862 році моравський князь Ростислав і угорський князь Коцель звернулись до імператора Михаїла з проханням направити до них такого вчителя, який міг би навчити їхні народи істині віри християнської слов'янською мовою. Вибір знову зупинився на святих братах. Протягом чотирьох років вони обходили одну країну за іншою, проповідуючи і відправляючи богослужіння слов'янською мовою. Морави цілими громадами приймали святе хрещення.

Святий Кирило помер 14 лютого 869 року у Римі, заповівши Мефодієві продовжувати проповідницьку працю між слов'янами. Святий Мефодій виконував заповіт брата. Висвячений на архієпископа Моравії, він близько 15 років проповідував віру Христову слов'янським народам, одночасно перекладаючи книги Святого Письма, а також богослужбові книги з грецької на слов'янську мову. Помер Мефодій 11 травня 885 року.

Справу святих братів Кирила і Мефодія учні рознесли по всьому слов'янському півдню. Святе Письмо читали і богослужіння відправляли для слов'ян слов'янською мовою. Це стало основою писемності у слов'ян, основою слов'янської культури. Із слов'янського півдня, в основному з Болгарії, прийшли і в Русь-Україну, з прийняттям християнства, книги Святого Письма [8, с.351-355].

Книги Святого Письма інакше називають Біблією. Слово „Біблія” – грецьке й означає – „Книги”. Вони написані різними людьми і в різний час, але всі вони поділяються на дві частини: на книги Старого Завіту, що написані до Різдва Христового і книги Нового Завіту, написані після Різдва Христового. Біблійне слово „завіт”, тобто заповідання, заповіт, бо означає що в цих книгах міститься вчення, заповідане людям Богом [1].

Сьогодні, відповідно до Конституції України, церква відокремлена від держави, а навчальні заклади від церкви, причому жодна релігія не може бути визнана державою як обов'язкова. Дані положення підтримують як керівники релігійних конфесій, так і органи управління освітою, завданням яких є створення атмосфери поваги школи до церкви і навпаки.

На території України певний час була боротьба між православ'ям і католицизмом. Щоб підняти рівень католицьких шкіл та взагалі католицизму, католицький єпископат закликав у 1565 році до Польщі єзуїтів. На білорусько-українських землях почали з'являтися єзуїтські школи. Прості люди в цих школах не навчалися, а тільки ті, які за своїм походженням згодом могли зайняти впливові посади в церкві або в державі.

„Єзуїтська школа охоплювала у своїй програмі цілу низку наук, поділених на два відділи: нижчий (*studia inferioria*) і вищий (*studia superioria*). На чолі кожної єзуїтської школи стояв ректор, що мав загальний догляд за школою. Науковою частиною керував префект. Учительська посада в єзуїтських школах визнавалася за дуже відповідальну і почесну, і потрапити на ту посаду було нелегко, – трудніше навіть, ніж стати членом єзуїтського ордену” [9, с.82, 100].

Перший відділ єзуїтської школи (гімназія) складався з п'яти класів, що йшли послідовно вгору: 1 – *infima classis grammaticae*; 2 – *media classis grammaticae*; 3 – *suprema classis grammaticae* (або *syntaxis*); 4 – *humanitas* (або *poesis*); 5 – *thetorica*.

У кожному класі був свій учитель. Курс кожного класу, крім риторичного, був однорічний, риторичного – переважно дворічний. На вивчення латинської мови зверталася велика увага: лише навпаки могли говорити в школі та поза школою іншою мовою, а решта учнів повинна була розмовляти з учителями і між собою латинською мовою. Народна мова вважалася за непристойну мову. Вищий відділ єзуїтської школи складався з філософічного курсу (трирічного) та богословського (чотирирічного) [9, с.83, 84, 91, 93]. З'являлись ордени, які стали на захист католицизму. Учні, які навчалися в єзуїтських школах і відносились до православної віри, в більшості випадків відмовлялись від неї і приймали католицьку.

Єзуїти створювали колегії, в яких була дуже добре продумана система навчання. Коли представники православ'я побачили силу колегіумів, вони почали створювати православні колегії. Одним із перших засновників таких навчальних закладів був Костянтин – Василь Острозький (київський воевода).

Окреме місце серед навчальних закладів того часу займала Заморська академія, яку заснував Ян Заморський. Ця академія складалась з восьми класів, в яких студенти поділялися за національним статусом на п'ять груп. Вона була середньою між релігійною і світською.

Католицькі школи, єзуїтські школи, Заморська академія відрізнялись від інших своїми нововведеннями, а також продуманою програмою навчання і виховання. Тому К.Острозький навчальний план свого закладу створив по образу вже існуючих. Він мав намір перетворити школу в академію, але йому це не вдалося, оскільки він помер і його фундації перейшли в руки католиків. Вже після його смерті, внучка К.Острозького, А.Хоткевич відкрила в Острозі єзуїтську колегію. Вчені, що працювали в школі, з часом перейшли до Київської братської школи. Це був час, який прийнято називати першим українським відродженням. Київська братська школа зазнала великої реформи, пов'язаної з іменем Петра Могили, архімандрита Києво-Печерської лаври.

Відбиток на діяльності Києво-Могилянської колегії залишили козацькі війни, що відбувались на початку другої половини XVII століття. В 1669 році колегія відновила свою діяльність і в 1672 році в ній з'явилися класи чи школи пітики, риторики та філософії. В 1689 році до програми колегії було введено клас „богословіє” і колегія перейшла в іншу категорію – стала вищою школою – Академією. Повний курс навчання в даному навчальному закладі тривав 12 років, учні переходили з курсу на курс на основі раніше отриманих знань. В перших шести класах курс був однорічний, в класі філософії

– дворічний, а в класі богословія – чотирирічний. З часом повний курс Академії було скорочено і він становив 10 років. Відбулись також зміни в назвах класів, що також говорить про застосування принципу ступеневості. Отже, з'явилися нижчий, середній і вищий граматичні класи.

„Згідно з законом з дня 31 жовтня 1798 р. курс Академії складався з тих предметів, що викладалися в трьох класах граматики (по одному року в кожному класі), в дворічних класах поезії та риторики, а крім того, з філософії, богословія вищого красномовства, фізики та мов – жидівської, грецької, латинської, німецької та французької. Філософську і богословську систему вимагалось вчити латинською мовою – першу протягом двох років, а другу – протягом трьох років. Отож повний курс Академії знов був розрахований на 12 років [8, с.143]. Той самий закон 1798 р. приписав до округи Київської Академії 8 семінарій – новоросійську, чернігівську, мінську, брацлавську, білгородську, харківську, переяславську та житомирську [7, XXV-XXVII].

Крім Києво-Могилянської академії заслуговують на згадку ще декілька шкіл. Наприклад, такою школою є Чернігівський колегіум. П.Знаменский наводить яскравий приклад застосування в даному навчальному закладі принципу ступеневості, відповідно до якого учень не мав права отримувати знання і навчатися на певному освітньому рівні, якщо не було підтвердження отриманню попереднього: „Мандрування учнів Чернігівського колегіуму задокументовано і в пізніших роках. З одним з таких мандрівних учнів Чернігівського колегіуму трапився неприємний епізод, який свідчить про те, що і в давнину учні допускалися деяких шахрайств, щоб швидше закінчити школу. Учителю риторики Чернігівського колегіуму Гаврило Іскра 10 вересня 1749р. дав учневі синтаксими Петру Мінцеві посвідку, що Мінець прослухав у нього риторик, а також дав йому листа до префекта Київської Академії Юрія Кониського з проханням прийняти Мінця до класу філософії. Кониський прийняв Мінця, але в короткі часі префект Чернігівського колегіуму ієромонах Сильвестр Новопільський повідомив Ю.Кониського, що Мінець облудним способом вступив до класу філософії, бо зовсім не проходив ні піітики, ні риторики. Ю.Кониський покликав Мінця до себе в келію, поставив йому декілька запитань з риторики і з'ясував, що той „нимала не смыслить”. Тут же, в колегії, Ю.Кониський дав Мінцеві „50 или по крайней мьрь 60, а не больше ударів різками” [3, с.60-67]. Історія ця завершилась тим, що Мінця виключили з Академії, а Іскру звільнили з учительської посади.

Значна увага приділялась формуванню органів державного управління місцевого рівня стосовно всіх галузей господарської діяльності (освіти в тому числі) українським гетьманом Б. Хмельницьким на початковому етапі Національної революції 1648-1676 років.

1802 рік в царській Росії характеризується утворенням Міністерства народної освіти на чолі із міністром П.Завадовським. При вказаному міністерстві було утворено Головне управління школами, яким керував В.Карабін. Управління встановило три типи шкіл, які утворювались не тільки за територіальним принципом, за принципом підпорядкування, а й за принципом одержання відповідного рівня знань: гімназії – в кожному губерніальному місті, за якими здійснювали нагляд університети; повітові школи – створювались в кожному повітовому місті, за якими здійснювали нагляд директори гімназій; парафіяльні або приходські школи – існували в селах, а здійснювали нагляд за ними керівники повітових шкіл. Університети здійснювали управління всіма навчальними закладами свого округу, тому в них обов'язково функціонували училищні комітети. В губерніях була введена посада директора народних училищ, який здійснював нагляд за навчально-виховним процесом в міністерських школах і училищах, приймав питання стосовно відкриття народних шкіл, ремісничих училищ, пансіонів.

На Україні перед революцією 1917 року існували середні і нижчі професійні школи, які змістом своїх навчальних програм доповнювали одна одну. Із 627 існуючих в той час середніх і нижчих шкіл, тільки 41 надавали педагогічну освіту. Але здобувши освіту нижчого рівня, студент чи учень мав змогу вступити до інституту і здобути більш ґрунтовні знання на основі вже отриманих. В ці роки (1917-1920) існували відділи народної освіти повітових революційних комітетів, а також волосні революційні комітети, які були регіональними органами управління освітою. Самостійними освітніми установами були відділи народної освіти повітових виконавчих комітетів Рад робітничих, селянських і червоноармійських депутатів, до функцій яких відносились організація загальноосвітніх шкіл, а також керівництва місцевими установами освіти.

Управління освітою на території міст на основі рішень міських Рад і постанов вищестоящих державних органів здійснювали відділи народної освіти виконавчих комітетів міських Рад депутатів трудящих. Після 1930 року постановою ВУЦВК і РНК було створено двоступеневу систему управління, до якої належав народний комісаріат освіти та районний відділ освіти.

Професійна освіта, яка існувала в УССР і мала готувати спеціалістів, передбачала педагогічну ступеневу підготовку. Народним комісаром освіти Г.Гринько була запропонована схема освіти, за якою людина могла отримати професію учителя, лектора, бібліотекаря тощо після закінчення інституту, на основі якого поступити в академію, отримати кваліфікацію спеціаліста і, нарешті, перейти в категорію учених, але при наявності відповідного стажу.

Відповідно до схем народної освіти УССР за проектом Я.Ряпіна в системі педагогічної освіти було виділено наступні ступені: вища школа – трьохлітні вищі педагогічні курси і інститут народної освіти; наукова підготовка – науково-дослідні кафедри, де відбувалась підготовка професури і академія наук. Для порівняння, в системі народної освіти РСФСР з'явилися вищі учбові заклади і академічні установи. 1980-ті роки характеризувались стабільністю і динамічним розвитком всієї освіти України.

Законом України „Про освіту” від 1991р. органами державного управління освітою визначались: Міністерство народної освіти, Міністерство вищої освіти, Міністерства і відомства, які мають навчально-виховні заклади, Вища атестаційна комісія та місцеві Ради народних депутатів, виконавчі комітети місцевих Рад, їх відповідні структурні підрозділи. У 1996 році були внесені зміни до даного Закону, про що говорить його нова редакція, відповідно до якої державні органи управління освітою в Україні – це: Міністерство освіти і науки України, міністерства і відомства України, яким підпорядковані навчальні заклади, Вища атестаційна комісія України, Міністерство освіти Автономної Республіки Крим, місцеві органи державної виконавчої влади та органи місцевого самоврядування і підпорядковані їм органи управління освітою.

Висновки... Із наведеного вище ми можемо зробити висновок, що ступенева освіта з'явилась не спонтанно. Вона існувала раніше, але не виділялась як „освітньо-кваліфікаційні рівні”. З розвитком освіти здійснювалось поетапне формування органів управління нею. Для того, щоб сфера освіти працювала ефективно, важливим є усвідомлення виконуваних обов'язків кожним суб'єктом визначеної системи. Особливо це важливо для суб'єктів управління освітою на різних його рівнях.

Список використаних джерел та літератури:

1. Библия. Книги священного писания Ветхого и Нового Завета. Канонические // CHICAGO, USA, 1989. – 292 с.
2. Делор Ж. Образование: необходимая утопия: доклад Комиссии по делам образования ЮНЕСКО / Жак Делор. – Internet : EDOBSEPV @ UNESCO ORG, 2001. –16 с.
3. Знаменський П. Духовныя школы въ Россіа до реформи 1808 г. / П. Знаменскій. – Казань, 1881. – 108 с.
4. Леонтович О. И. Школьный вопрос в древней Руси / О. И. Леонтович // Варшавского Университета Известия. – Варшава, 1984. – С. 25–27.
5. Полное собрание русских летописей, изданное по Высочайшему повелению Археологическою Коммисіею. – СПб., 1846. – Т. 1. – 204 с.
6. Погодин М. П. Образование и грамотность в древнім периоде истории / М. П. Погодин // Журнал Министерства Народного Просвещения. – 1871. – № 1. – С. 11–14.
7. Титовъ О. Акты и документы, относящіеся к истории Кіевской Академіи / О. Титовъ. – Кіевъ, 1910. – Т. 1.
8. Сірополко С. Історія освіти в Україні / Степан Сірополко. – К. : Наукова думка, 2001. – 912 с.
9. Харламповичъ К. Западнорусскія православныя школы XVI и начала XVII в. / К. Харламповичъ. – Казань, 1898. – 193 с.

Аннотация

И.Н.Дарманская

Управление образованием: исторический дискурс

В статье описаны исторические периоды развития образовательной сферы, которые характеризовались существованием определенных институций, которые играли роль организаторов образования и осуществляли руководство этим процессом в государстве в целом, а также отдельных ее административных единицах.

Ключевые слова: управление, сфера образования, органы управления образованием.

Summary

I.M.Darmanskaya

Management of Education: Historical Discourse

The article describes the historical periods of educational sphere development, which were characterized by the existence of certain institutions playing role of education organizers and conducting management of this process in the state as a whole, and in some of its political units.

Key words: management, educational sphere, bodies of education management.

Дата надходження статті: „28” лютого 2012 р.